

VELKOPŘEVORSKÉ NÁMĚSTÍ
1977

Booket.cz

VELKOPŘEVORSKÉ NÁMĚSTÍ

1977

Nápisy na zdech
(Zed' zamilovaných, Zed' nápisů)

Copyright © Martin Motloch

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována, uložena v archivačním systému nebo přenášena v jakékoliv formě nebo prostředky na jiné médium, mechanicky, fotokopírováním, záznamem, skenování nebo elektronicky, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Zřeknutí se odpovědnosti / Disclaimer

Veškerý materiál, obsažený v této knize je k dispozici pouze pro vzdělávací a informační účely. Autor nenese žádnou zodpovědnost za přesnost nebo využití/zneužití těchto informací.

All the material contained in this book is provided for educational and informational purposes only. The author does not assume any responsibility for the accuracy or use/misuse of this information.

Vydavatel

E-book “Velkopřevorské náměstí 1977” vydalo nakladatelství Booket.cz jako svoji 4. publikaci v elektronické podobě ve formátech pdf a epub.

PŘEDMLUVA

Zed' po 35 letech

Do keramického ateliéru Díla v ulici "U lužického Semináře 14" jsem nastoupil v létě roku 1975. V mém prvním zaměstnání po střední škole mne přijímal akademický sochař Lubomír Těhník. Musel jsem se jít za ním hlásit do Hostince na Kampě, kterému místní, díky paní vedoucí, neřekli jinak než "U Marijány". Za stolem pod oknem sedávali štamgasti. Dvakrát nebo třikrát jsem tam zahlédl pana Jana Wericha, kterému viditelně ubývalo sil. U pípy postával ještě před svou emigrací herec Martin Štěpánek.

Tehdejší Malá Strana na Starém Městě pražském bylo poklidné, ospalé místo, kde jste měli pocit, že se zastavil čas. Poloprázdné ulice bez aut. Léta zavřená vrata auzláků, padající omítka. V místech, kde jsou dnes drahé restaurace, byly Sběrné suroviny nebo Uhelné sklady (Hroznová). Na Čertovce trénovali slalom vodáci. V podvečer, nebo naopak brzy po ránu jste mohli potkat lampaře s dlouhým bidlem na rozsvěcování plynových lamp. Oproti ostatním pražským čtvrtím měla Malá Strana dlouho elektrické napětí 120 voltů. Přeměna napětí se realizovala na počátku osmdesátých let. Chodníky byly rozkopané několik měsíců. Turisté nikde a tak to nejspíš ani nikomu nevadilo.

V roce 1977 byla na Velkopřevorském náměstí Zed' zamilovaných. Někdo jí také říkal Zed' nápisů. Co si pamatuji, žádná Zed' nářků. To označení se začalo používat až později. John Lennon tehdy v plné tvůrčí síle žil v New Yorku v The Dakota Apartments a jistě netušil, že jednoho dne někdo té samé zdi bude říkat Lennonova. Že zde bude mít svůj imaginární hrob (v oválném štuku naproti staré litinové pumpy). Že ho komunistická moc a její Veřejná Bezpečnost (VB) bude zamazávat a naopak jeho stoupenci zase obnovovat. Kdoví, jestli zpěvák tehdy vůbec tušil, že někde v Evropě za železnou oponou existuje šedivé, rozpadající se město reálného socialismu - Praha.

Město s tisíciletou historií, město romantických míst a tajuplných zákoutí. Město imaginace, město poetismu, město s prsty deště...

V tom roce 1977 jsem v létě přes polední pauzy chodil na Velkopřevorské náměstí a zapisoval si ty básničky. Nápisů na zdi. Některé byly už sotva čitelné. V některých úryvcích

jsem rozpoznal fragmenty básní Václava Hraběte. Ptal jsem se sám sebe, zda nejsou náhodou ještě autentické? Jestli je tam nemohl napsat ON, nebo následně jeho obdivovatelé? Chtěl jsem zachytit ta slova, pocity té doby, verše, než je časem smyje déšť, nebo odpadnou s drolicí se omítkou. Neměl jsem fotoaparát, jen tužku a papír. Úryvky básní, slova jsem pak přepsal na starém americkém skládacím psacím stroji Smith Premier a uložil do jakýchsi desek.

Po 35 letech máte texty z tehdejší zdi na Velkopřevorském náměstí před sebou. Tam, kde jsem zjistil autora ho dodatečně uvádím. Publikace je doplněna typografickým ztvárněním některých textů a dobovým fotografickým materiálem. Autorem současných fotografií je Adam Motloch.

V Praze 2014 / leden / březen - autor

(dodatečná editace 18.11.2014)

Obsah / Index

Kapitola 1: Nápisy na zdech.....	8
Kapitola 2: Typografické texty.....	24
Kapitola 3: Dobové fotografie.....	31
Kapitola 4: Současné fotografie.....	33
Kapitola 5: Závěr.....	41

Kapitola 1: Nápisy na zdech

Život končí smrtí ale začíná životem...

Svět ještě nekončí. Já jsem tady!

Pro Lenku:

To přece ví každý

konce dva pasu nejdřív se rozejdou, potom však spojí

tak i my se rozejdem, pak však budem svoji (*“Nač se loučit” - Verše psané na vodu*)

Jsi rudá jako růže. /Jan/

Dejte mi křidu, já něco napíšu.

Žij v klidu a pokoji s duší ve víru života a nikdy nezapomeň

že jsi dítě vesmíru, jako strom nebo květina, o nic víc a o nic míň.

Jed

Celý les jsem prošel a nenašel jsem mochomůrku

Styděla se, schovávala se pod mechem, otrávila mi oči...

Utekl jsem s černou láskou a upsal jsem se magii.

Je tichu a vlídno na naší pražské ulici kartářce odnaproti

/telegrafuji s jedovou hlavou/

srdcová sedma a napůl svršek a napůl spodek

pozdravují tě všechny klikaté podpisy na vaší hadí kůži

Pláč růže vylila ti hoře na ňadrech ruměnných zperlilo se ti moře

od šíje k bedrům svál vesmír sněžnou běl tvůj svrchovaný klín

Muž černě otevřel (*Rimbaud*)

Podzim je nevěsta, která trousí přezrálá jablka a pláče.

Nikdo za nic nemůže ani za život ani za smrt

Listy padají na podzim lidé umírají po celý rok

Jesus Kristus

Kdo se tu políbil, živý se vrátí sem. (*Petr Skarlant*)

Souhlasím!

Náruč květů otvírám dokořán, náruč kadeří otvírám dokořán. Smích květů - pláč kadeří.

A Láska mne tlačí.

Čekám na sportovní výkony počasí...pouhé projevy květin, neutuchající potlesky květin.

Mám za ženu Jitku, přinesl jsem jí kytku...

Mír není stav, jehož by se dalo dosáhnout válkou. (*Antoine de Saint-Exupéry - "Citadela"*)

Nikde tu nic nevoní i když ty holky žlutý ve váze dělají co můžou a já taky dělám co můžu...

Make love, not babies.

Snad si tě najdu na některém náměstí.

Holuby budou kroužit jak supové na Staroměstském náměstí

a holčičku v šatech kolombíny nakrmí první holoubek

Chtěl bych jen u studánek vodu pít a loudat se loudat se s tebou...

Ať žije Hutka a Kryl!

Už neumíme stát se květinami:

Ve dne budem lidem pro radost

a v noci budem sami (*Konstantin Biebl - "Milenci"*)

Uzavři svoje sny do láhve kam schováváš nesplněná přání a pošli je po proudu řeky.

Snad tu láhev vyloví někdo šťastnější a tvá přání budou jednoho dne vyslyšena.

Dokud bude Vltava Prahou téci, budu tvoji kamarádkou.

Až budeš někdy sám tak přijď k týhle starý zdi, poslouchej jak zvoní voda

a čekej - někdo ti svou ruku podá

Jsi pořád sám, protože hledáš mou dlaň?

Povedli jsme se tenkrát sedmého dne?

Říkala maybe, neměla říci snad?

Hladina vodní v dálku rozlita

volavka nad ní krouží stříbřítá

na hrázi stojím rukou oči stíně

dívám se tiše po krajině (*Zpěvy staré Číny - "Volavka stříbřítá"*)

Přijď, myslí, napiš a odejdi.

Všechny války jsou hnusné.

Proč znát skutečný svět? Proč nechtít žít? Vždyť náš svět je tak krásný, věř v něj, vždyť já vás mám strašně všechny rád. Proč se opíjet, proč nadávat a sebe zabíjet, když kytky ještě kvetou? Věř v něj.

Není hrdina ten kdo zvítězil, ale ten který neodešel.

Páteční

A tady stojím dívám se dolů...

(dodatek): příště buď piš, nebo jdi domů!

Ukradnu křidu ve škole a budu po zdech verše psát

a budu šťastnej básník budu hnedle na měsíci.

Jednou jsme se tam opili pivem

smáli jsme se a tykali si

já a všechny krásný bonový holky... (*Václav Hrabě*)

Člověku sny stačí, jenže když došlo k tomu - probudil jsem se.

Po špičkách couvaje

vytácel jsem se z lásky

jako poslední cigarety hubený kouř

k nebo které zatím nezná

a uprostřed Velkopřevorského náměstí

rozplakal mi vlasy sních (*Václav Hrabě*)

A mne se zdál sen jak jsem se

skamarádil s Botticellim který sem přijel

s Čedokem

a chodili jsme spolu na dršťkovou

do jednoho *xnečitelnéx* v podolském přístavu - odcestoval (*Václav Hrabě*)

Jsi rosa v jarní trávě

jsi den který se zrodil pravě

jsi slunce které ráno vstává

jsi svěží měkká hebká tráva

jsi ruka která něžně hladí

jsi loutna kterou ladím

jsi duha nade mnou se kleneš...

jsi chvíle kdy se dlouží stíny

jsi bílá růže v moři špíny...

Sbohem lodě a kytice plujte ve větru...

Vzal mou ruku do svých dlaní a povídal mi do svítání.

Až budu viděn ze čtyř stran zůstanu stát na svých verších

Pak se vám podívám do oči a ke spáse pomníků řeknu jedno slovo

MERDE

Miluji a jsem milovaná.

Něco já - vy poetický duše:

Že jsem slaboch jinak bych se davno zrušil.

A až mě ztvrdnou játra jako šutr tak bude klid.

A tak alespoň chlastám doma.

Milujte se a množte se.

/Perte se a žerte se! - čert/

Člověče, čumíš-li tak čum, nikdy se však nesnaž koukat. /Paskvil/

Něco pevného tvoří vzduch kolem mne sám zamykám hrdlo

oči rozšiřuji tlučou v kruzích jako ptáci mé štěstí to...

Miluji tě až po ruce a ještě dál po dotýkanou klávesnici

až po nedeepsané co v písmenách je - a v prstech už ne

a ještě dál až po odpíjenou vodu až po to nedolíbané co v touze je

a na rtech už ne /leden 1977/

Miluji Veroniku, jako nikdy nikoho víc. /Václav/

Děkuji ti bohu, děkuji za nohu.

Babylon Smrt Pávilon Krk Prk Mrk Brk

Paňáca Básník nehňácá

A koníci běželi k nám na jablka zapomněli

petrolejka lidojedka

Je to výborný když člověk může mít nějakou zed' které se svěří.

Básník

Víno, ženy, zpěv a růže,

láska dívky oběť muže

pod postelí nočník.

Proč nás nudí jednotvárnost a nedokážem žít lépe?

Lásko, bože lásko, kde ťa ludia berú, v tráve nerasteš, v poli ťa nesejú. (*slovenská lidová*)

Ó mé srdce hnije, ach má duše pije.

Jsi hnědá barva čokolády

jsi moje milá a jsi tady

jsi jako jemná krajka bílá

jsi u studánky lesní víla...

Tajně a skrytě ty mne máš ráda, já tebe rád - až jeden z nás umře, pod jakou záminkou

obleče druhý smuteční šat? (*“Tajná láska” - Verše psané na vodu*)

Ani holka ani paní prostě něco na rozhraní

A sám nevím co mi brání jít a zeptat se vás na ní.

Miluj, neb život bez lásky jest pouhé bytí, láska a cit je moje živobytí.

Ty pláčeš?

Jsi fialová na oltáři

jsi bílá svíce která září

jsi zvon co zrána jasně zvoní

jsi náruč květů, které voní

jsi žlutá kytka žitných lánů

jsi modrá barva oceanu

jsi zelená borů po skalínách

jsi červená pusu po malinách...

Černý šátek smrti mi oči zavázal

Já cítím že už musím jít

Ach škoda každé minuty

kteřou jsem kdy prováhal

Mám chuť žít

Mám ráda vepřové maso!

Láska

zmačkané city v koši na odpadky, pohled upřený do sebe

slunce zrcadlí se v blátě jak bublina v sodovce

nebo cokoliv jiného košili propocenou nad mapou světa

a říká mám tě rád.

S kapkou vody stékající po skle poplujeme níž a níže

až zmizím jako pára

vzpomínej - nekácej kříže dívej se na okno oschlé

Z hromady karet na kulatém stol vylétlo srdcové eso

ta karta nebyla stará a chtěla poznat svět

nenarostl jí však křídla jednapadesát sester jí přišlo na pohřeb...

Milujme se vespolek

Báseň o dekadenci:

V mém srdci tence zní dekadence

Hluboko ukrytá sedí a ani nedutá

Bojí se vztáhnout tlapku a uchopit ji do svých drápků

A tak na staré kredenci děkuji z ní kadenci

Odpoután od pout utrpení nebyl již z pánem země ale sebe

Sám nemaje nic vlastnil všechno

Král rozevřel na nose nůž /buď klidnej...rýmu/

na puse růž, spánek v rakvičce se žluklou šlehačkou

S rukou na kulometu řekl, že zastřelí svou tetu /už tu bude konec/

A pak sám skonal

Já sonet dopsal a nemyslím si že jsem blbec

V hrozivé noci Prosince /nebo Ledna/

Ze sněhových jisker vyrůstají květiny

Zpívají ptáci a svítí slunce

pro toho kdo miluje

Láska není nedokonalá, to jen člověk není ideální.

Je to i naše vina:

Přerušila se souvislost epoch, tím spíše, že teď už nemají čas unikátní hodiny.

Vojáci, jdou vojáci jdou, bože, jaká je to krása? (*česká lidová - "Okolo Hradce"*)

Kdo tu psal, má mé sympatie. /vstup do Hroznové ulice/

Dítě je periodicky vycházející časopis za 9 měsíců.

Nakladatel: postel

Vydavatel: žena

Když jsi přišel na svět, plakal jsi a všichni se usmívali. Žij tak, aby až budeš umírat všichni plakali a ty ses mohl usmívat. (*Konfucius*)

Kříž mám teď černý a studený

schovam se pod jeden z nich a budu spát...

vždyť nemáš mne rád

Spring is here!

Ty Já

My dva

však něco tu neklape

Pro naši lásku schází tu kanape

Po špíně poznáme se

A po hrůze z nocí

A po lítosti

A po tichu /Jiří Orten/

Jen lidé běží a lžou

Jen lidé běží a křičí

A kytky si kvetou

Hraje zde hudba nekonečného vesmíru

Usíná jaro

Svět padá do tmy

Hvězdy jsou oči

Stříbrné oči stříbrných rán

Noc je jako víno

Chladné a zlaté

láska se dívá ze všech stran

Život je!

Jsou místa sukovitých rozcestí, kdo jimi neprošel? Kde se nikoho, ničeho nemusel bát?

Pryč odtud!

...Kam?

...Do Jaroměře!

Štěstí je to jediné, co můžeme rozdávat aniž bychom to měli. (*Halen*)

Čekání

Bolestné vteřiny v kraji ticha, kde tě každý zvuk rozruší

Čekání

Srdce jako zvonek, který ve větru naráží na trámy zvonice

A zní jen tak naplano

Nad vyprahlou cestou a mrtvým krajem, čekání

Čekám

Láska je jak moře, hluboká a strašně nádherná.

Za každou kapkou padl květ

květy

krůpěje květů

A ty jsi kráčela od modré k modré

po samých květinách

Život
končí smrtí
ale začíná životem
Svět ještě nekončí

JÁ JSEM TADY!

ČEKÁM
ČEKÁM
ČEKÁM
ČEKÁM
ČEKÁM

**Čekám na sportovní výkony počasí...pouhé projevy květin,
neutuchající potlesky květin.**

OTVÍRÁM

Náruč květů otvírám dokořán
náruč kadeří otvírám dokořán
Smích květů - pláč kadeří

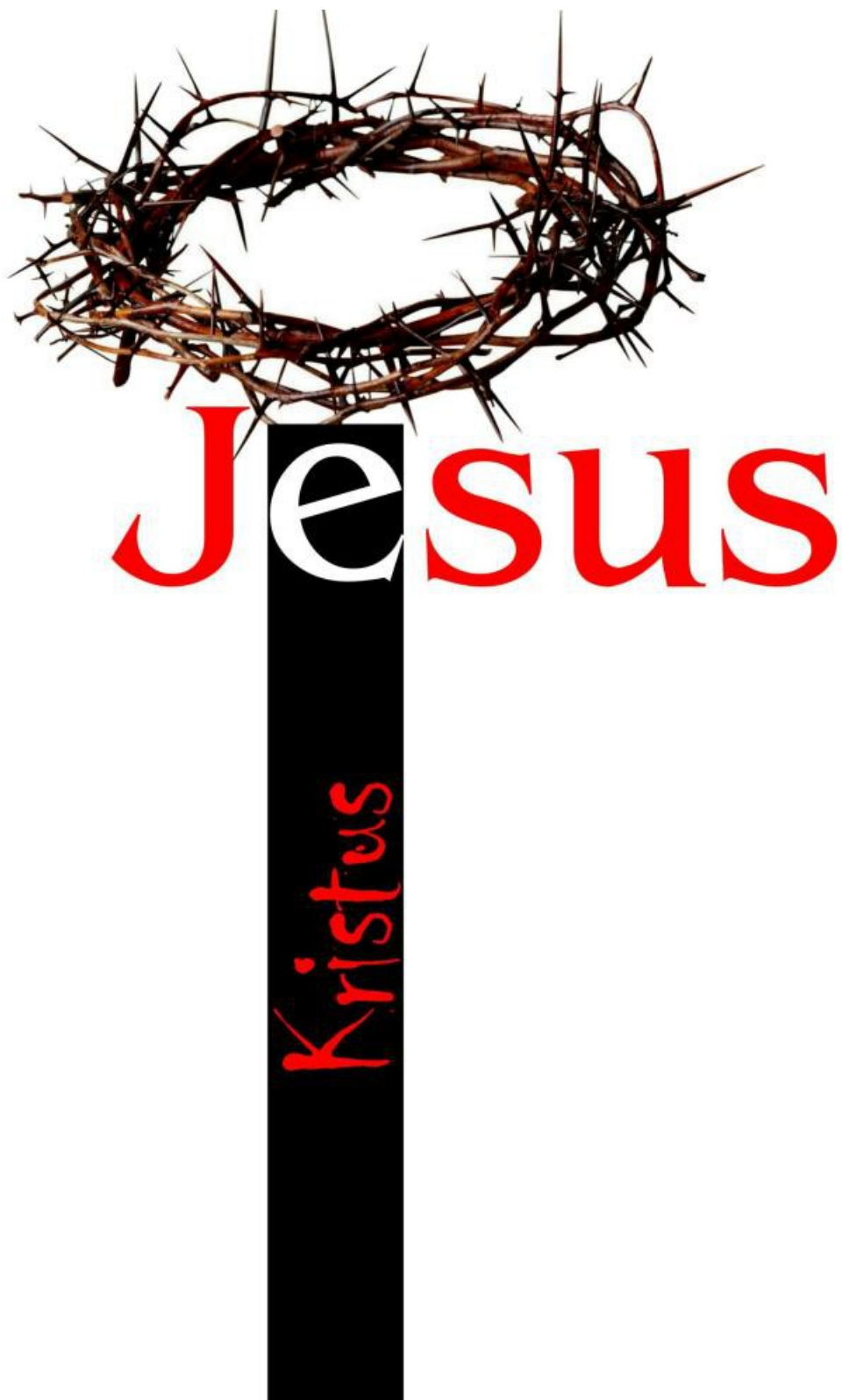
DO

KO

ŘÁN

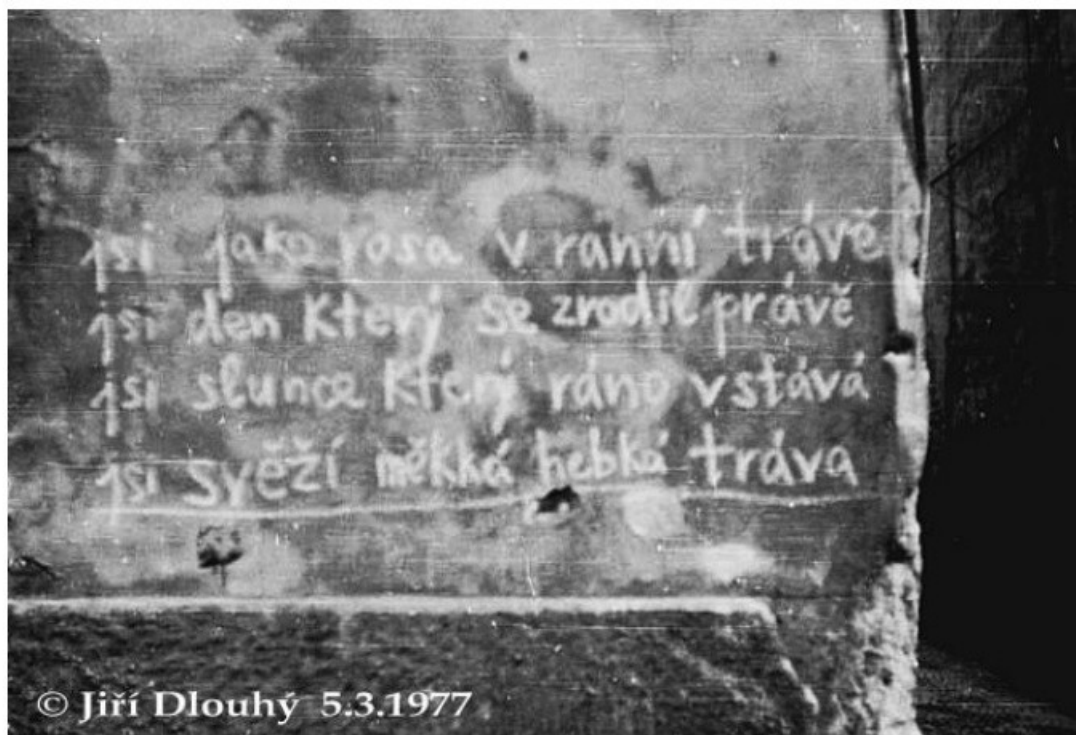
Jed
Celý les jsem prošel
a nenašel jsem mochomůrku
Styděla se
schovávala se pod mechem
Otrávila mi oči...

Nikdo za nic
Nikdo za nic
Listy padají na podzim, lidé umírají po celý rok
Listy padají na podzim, lidé umírají po celý rok

Kapitola 3: Dobové fotografie

jsi jako rosa v ranní trávě
jsi den který se zrodil právě
jsi slunce který ráno vstává
jsi svěží měkká hebká tráva

(text na rohu směrem k Hroznové ulici)

Kapitola 4: Současné fotografie

Kapitola 5: Závěr

V prosinci 1980 po zavraždění Johna Lennona Markem Chapmanem použil někdo prázdnou kamennou oválnou desku, v minulosti zřejmě součást veřejného vodovodu, k vytvoření jeho imaginárního hrobu. K tomuto symbolickému památníku začali lidé nosit květiny a svíčky a brzy se na okolní zdi začaly objevovat první nesmělé obrázky inspirované Johnem Lennonem a útržky textů písní hudební skupiny Beatles. Pokaždé, když byla ve společnosti zjištěná atmosféra, nechával komunistický režim zed' přemalovat - na bílo nebo na zeleno. Netrvalo ale dlouho a zed' opět pokryly texty, hesla proti režimu, stylisované obrázky či vzkazy.

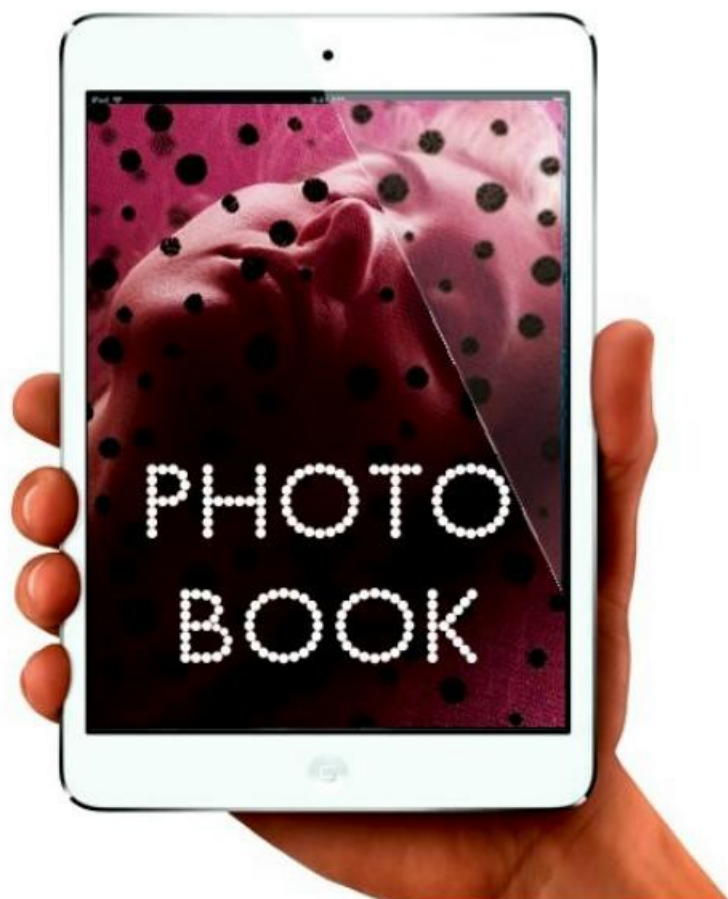
V noci z 16. na 17. listopadu 2014 zakryla bílá barva nápisy a obrazy na Lennonově zdi na Velkopřevorském náměstí. Jediný nápis, který zůstal, je *Wall Is Over*, připomínající Lennovu píseň *War Is Over*. K natření Lennonovy zdi na bílo se přihlásila streetartová skupina Pražská služba. Podle ní se jedná o studentský streetartový projekt na počest a v rámci oslav 17. listopadu s odkazem na Johna Lennona.

Takže vše začíná od počátku...

V noci z 16. na 17. listopadu 2014
zakryla bílá barva nápisy a obrazy
na Lennonově zdi na Velkopřevorském náměstí.

Booket.cz

projekt elektronického nakladatelství
nejen pro výtvarné publikace

Dopřejte svému
tabletů či chytrému telefonu
NĚCO VÝJIMEČNÉHO!